

English version below

SERGEJ POLIAKOFF

(1900, Moskva, RUS – 1969, Paris, FR)

KOMPOZICE

1964, olej na plátně, 73 x 60 cm

Kunstmuseum Bochum

Triennale SEFO 2024 MOMENTY

Hudebník, bohém, kabaretiér s vytříbeným smyslem pro strukturu obrazu a schopností vizualizovat nejtímnější vzpomínky z dětství.

Sergej Poliakoff se narodil v roce 1900 v Moskvě v rodině se čtrnácti dětmi. V carském Rusku prožil idylické dětství, jeho život však podstatně zasáhla 1. světová válka a Velká říjnová socialistická revoluce. Rodina se rozprchla a ztratila vzájemný kontakt. Až do roku 1923, kdy se usadil v Paříži, žil Poliakoff životem exulanta. Evropu procestoval od Konstantinopole přes Vídeň a Bělehrad až po Berlín, domov našel v Paříži, přičemž se živil hrou na balalajku. Obrazy dětství, rodinné tradice a každodenní rituály jsou předmětem rané fáze jeho vizuální tvorby, nesou stopy klasické ruské školy, jsou echem minulosti, barevností a tvaroslovím připomínají estetiku ikon. Poprvé se prezentoval počátkem 30. let na skupinové výstavě v pařížské Galerii Drouant, v polovině desetiletí pak absolvoval studia na Slade School of Art v Londýně. V roce 1942 se Sergej Poliakoff seznámil s manželi Delaunayovými, spřátelil se s Vasilijem Kandinským. Také jejich působením definitivně opustil figurativní umění, jeho pozdější pojetí barvy, světla a formy je rafinovanější a přesnější zároveň. V roce 1945 se prezentuje poprvé jako proponent non-objektivního, abstrahovaného umění. Poliakoffova plátna se vyznačují asymetrií a expresivitou, lze je spojovat s lyrickou abstrakcí (Abstraction lyrique), uměním informelu (Art Informel), „jiným uměním“ (Art autre) a tachismem. Připomínají „plastické básně“ či jinou z verzí obrazu-architektury, tvoří je typicky autonomní segmenty spojené barvou a nadané překvapivě silnou vnitřní rezonancí. Do tohoto rámce spadá také studie ze sbírek KMB rozvíjející a obohacující lokální konstruktivistický žargon.

Může být abstraktní obraz narativní? Uchovávat vzpomínky a pomáhat nám je sdílet? Má intimní prožitek vlastní architekturu? A je možné ji považovat za „exaktní“?

Momenty Triennale
SEFO
2024

Bochum
museum
Kunst

English version below

SERGEI POLIAKOFF

(1900, Moskva, RUS – 1969, Paris, FR)

COMPOSITION

1964, oil on canvas, 73 x 60 cm

Kunstmuseum Bochum

SEFO Triennial 2024 MOMENTS

A musician, a bohemian, a cabaret artist with a refined sense of image structure and the ability to visualize the most intimate memories of childhood.

Sergei Poliakov was born in 1900 in Moscow into a family of fourteen children. He had an idyllic childhood in Tsarist Russia, but his life was significantly affected by World War II and the Great October Socialist Revolution. The family dispersed and lost contact with each other. Until 1923, when he settled in Paris, Poliakov lived the life of an exile. He travelled Europe from Constantinople to Vienna and Belgrade to Berlin, found a home in Paris, making a living playing the balalaika. Images of his childhood, family traditions and everyday rituals are the subject of his early visual work, bearing traces of the classical Russian school, echoing the past and recalling the aesthetics of icons in their colour and morphology. He first presented his work in the early 1930s in a group exhibition at the Galerie Drouant in Paris, and then in the middle of the decade he studied at the Slade School of Art in London. In 1942, Serge Poliakov met the Delaunay couple and became friends with Wassily Kandinsky. It was also through their influence that he definitively abandoned figurative art, his later conception of colour, light and form being more refined and precise at the same time. In 1945 he presented himself for the first time as a proponent of non-objective, abstract art. Poliakov's canvases are characterized by asymmetry and expressiveness and can be associated with lyrical abstraction (Abstraction lyrique), Art Informel, 'other art' (Art autre), and tachism. Reminiscent of 'plastic poem' or another version of image-architecture, they are typically made up of autonomous segments connected by colour and endowed with a surprisingly strong inner resonance. Studies from the KMB collections also fall within this framework, developing and enriching the local constructivist jargon.

Can an abstract image be narrative? Preserve memories and help us share them? Does intimate experience have an architecture of its own? And can it be considered 'exact'?

Momenty Triennale
SEFO
2024

Bochum
museum
Kunst